

1 kontakt

Nr. 4

Juni
Juli

2012

B A P T I S T K I R K E R N E

Den revnede vandkrukke

Nu kan vi fejre Pinsen. Festen for Helligåndens nærvær. Derfor handler dette nummer om Ånden. Ånden skænker os nådegaver og får meget til at blomstre på vores livsvej. Læs på forsiden hvordan.

Bogstaver slår ihjel, men Ånden gør levende og blæser, hvorhen den vil. Sådan er det med enhver, der er født af Ånden - nyskabensens Ånd. Men hvordan kan vi se dette? Se en kunstners udlægning på side to.

Men vigtigst er kærligheden, Åndens frugt. Uden kærlighed gavner alt dette intet. Læs den indholdsmættede beskrivelse af sand kærlighed på side tre.

Rigtig glædelig Pinse.

Poul A. Beck

Der var engang en mand, der havde to vandkrukker. Han hængte sine krukker i hver ende af en lang stang, som han lagde over skuldrene, hver gang han gik hen for at hente vand i floden.

Den ene krukke var i perfekt stand, mens den anden havde en lang revne, som gjorde, at krukken kun var halvfuld efter gåturen fra floden og til huset.

En dag, da manden var ved at fylde krukkerne i floden, kunne den revnede krukke ikke længere tie stille. "Jeg skammer mig frygteligt meget", græd krukken. "Jeg laver et usselt arbejde. På grund af min revne får du kun halvt så meget vand af mig, som du skulle have. Jeg føler mig i den grad mislykket!" "Jeg vidste ikke, du havde det på den måde", svarede manden bekymret. "Men gør mig en tjeneste. Når vi nu går hjemad igen, hold så nøje øje med vejen."

Da de var kommet tilbage til huset, spurgte manden: "Lagde du mærke til de smukke blomster i vejgrøften?" "ja", snøftede krukken. "Lagde du mærke til, at de kun voksede i din side af vejen?"

Ser du, jeg har altid vidst, at du har en revne. Derfor såede jeg blomster i vejgrøften, som du så har vandet hver eneste dag. Hvis du ikke var, som du er, ville jeg ikke have kunnet plukke blomster hver eneste dag og sætte dem på bordet. Uden din revne ville både vejgrøften og huset mangle denne blomsterpragt.

Fra bogen "Der er altid en vej" af Christian Reftel.

Når vi er, som vi er, men lader os fylde af Ånden, kan vi være til gavn og glæde. Også selv om vi ofte kan føle os mislykkede. Men Gud planter, lægger til rette og lader ting vokse i vores livs vejside, hvor vi ofte overser det. Men Gud kender os og ved, hvordan han skal få liv af vore sprækker og sår. Så lad dig fylde af alt godt fra Ånden, så giver Gud væksen.

Denne altertavle har Niels Larsen Stevns lavet til Vrensted Kirke ved Løkken i 1918.

I midten ser vi Jesus i samtale med Nikodemus (Joh 3,1-13), der er højt på strå i samfundet og en respekteret lærd. Men Jesus forvirrer ham og har bragt uro i hans ellers velordnede og fornemme tilværelse. Derfor opsøger han Jesus om natten – i ly af mørket - for at få svar på de store spørgsmål og blive afklaret i sindet.

Jesus lærer ham om "at blive født på ny", om at "se Guds rige" og få et helt andet indhold i livet. Dette skyldes Ånden, der blæser, hvorhen den vil, og kalder på enhver, der hører dens sagte susen.

Nikodemus sidder sammenbøjet, lukket om sig selv, med bøjet hoved og knyttet hånd. Men han lytter intenst til Ordet, Jesus, der frit og åbent lader lyset og det nye liv komme til Nikodemus.

Han er ved at blive født på ny af Ord og Ånd. Dette förstærker Stevns mesterligt ved de to billeder på fløjene: Bag Nikodemus: Korset, døden, mørket. Det gamle, der må dø, for at noget nyt kan komme til. Bag Kristus: Lyset, livets begyndelse. Ånden, der overskygger Maria og skaber nyt liv i hende, som den nu er ved at føde Nikodemus på ny. Nikodemus er på vej fra Døden til Livet ved nyskabelsens livgivende Ånd.

Poul A. Beck

Når du vil bede.

Juni

Medlidenhedens Gud,
Du vil ikke,
at nogle skal lide,
men påtager dig selv
enhver menneskelig prøvelse.
Medens vi forsøger
at elske dig,
ønsker vi også selv
at blive i stand til at tilgive
igen og igen.

Juli

Jesus Kristus,
vort hjertes lys,
selvom der måtte være tvivl
i os
elsker du os ikke mindre
af den grund.
Så vi ønsker at leve af dit ord:
Den, der vover at give sit liv
af kærlighed til mig,
den opstandne Kristus,
skal finde det igen.

Br. Roger af Taizé

kontakt Kirkeblad for 6 danske baptistmenigheder
103. årgang

Redaktør: Poul A. Beck, Jegstrupvej 61, 8800 Viborg, tlf.: 8661 4777, beck@paradis.dk

Layout: Jan Carstens, Glentevej 10, 8800 Viborg, tlf.: 2165 2198, c@rstens.eu

Regnskab: Jens Anker Næsby, tlf.: 3049 9660, jens.anker@naesby.dk

Tryk: Born Grafisk Tryk, Viborg

Eftertryk efter forudgående tilladelse er mulig.

Baptistkirken i Danmark - Lærdalsgade 7, st. tv. 2300 København S - www.baptistkirken.dk

Kærlighed, Åndens frugt

Kærlighed er Åndens frugt (Gal 5,22), altså noget som Gud giver os og ved sin Ånd lader vokse i vore hjerter. Men hvorfor er kærlighed ofte så svær en størrelse? Hvorfor bliver væksten så beskedent?

Det afhænger måske af de vilkår vi giver kærligheden af vokse i. Får vi rensed ud i tanke, sind, hukommelse og hjerte, så kærligheden kan vokse frit, sundt og livgivende? Læs her om kærlighedens sande væsen og dens nødvendige vækstvilkår.

Kærligheden er den længsel, der hører til menneskets natur, det er skabt i kærlighed og til kærlighed. Kærligheden er det, der gør, at også mangfoldighed kan være enhed. Ligesom den er Treenighedens forudsætning og hemmelighed, er den også hemmeligheden bag enheden mellem Gud og mennesket og enheden mellem mennesker.

Men for at mennesket skal kunne rumme kærlighedens renhed, må det genvinde sin naturlige sundhed, gennem øvelsen, blive fri for lidelsernes, impulsernes, følelsesstrømmens, de flygtige tanker og fristelsernes herredømme. Uden en indre stilhed og fred, en uafhængighed, findes der ingen kærlighed, der ikke søger sit eget. Uden denne baggrund er al kærlighed sammenvævet med herskesyge, misundelse, gerrighed, rædsel og frygt. Har jeg ikke stillet mig ensom foran Gud og der fundet mig selv, bliver mine relationer til andre mennesker ikke frie for den uforsonede spænding mellem min søgen efter og flugt fra Gud.

Kærligheden er i sit inderste væsen fællesskab, delagtighed og enhed. Den fuldkomne kærlighed er udtrykt i Treenighedens mysterium. Gennem Kristus, ved at Gud giver sig til os i inkarnationens mysterium, drages vi atter ind i den kærlighed i hvilken, vi blev skabt. Kærligheden til Gud er genspejlingen af Guds kærlighed til os, den er kraften, der forener os

med Gud, ja den er Guds iboen i os: "Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig" (Gal 2,20).

Kærligheden er det fællesskab, hvor intet er skjult for den anden, hvor der ikke findes noget at skjule, hvor angsten drives ud, og uroen stilles. At dette forudsætter et eget arbejde med at rense ud i sit indre, at samle sit jeg, og give det en retning, siger sig selv. At elske Gud er at være sig selv, sådan som man er skabt, og i Kristus befries til at stige op, lægge synden fra sig og det, der lænker os, og vandre ind i en stadig større frihed....

Men vort ideal er det socialt aktive, den forkyndende og tjnende kristne med tid til alle og omsorg for alt. Vi skal nå ud, vi skal være med, vi skal engagere os i al nød og hjælpe alle. I vores virketrang har vi ikke tid til at spørge, hvor vi får det fra, vi så ivrigt deler ud af og iler videre med. Måske burde vi mere besinde os på Skriftens ord om, at det ikke er ydre renhed, det kommer an på: Kildens renhed er vigtigere end kraften i vandfloden. Man kan faktisk spørge sig, om ikke det er den protestantiske etik, der er gerningsretfærdighed, snarere end den klosterlige traditions arbejde med at hele splittelsen i ens egen sjæl.

Når Ørkenfædrene trækker sig tilbage og understreger ensomheden med Gud, kommer det sig ikke af en foragt for andre. Tværtimod handler det om den vægt, de tillægger det menneskelige fællesskabs renhed. Hvis jeg ikke kan undgå, at mit samvær med andre udarter sig og præges af vrede, misundelse, magtkampe og andet, der nedbryder os, skal jeg måske tage mig selv under behandling... Ørkenfædrene vender hele tiden tilbage

til, at kærligheden til Gud ikke kan findes uden kærligheden til næsten. Men hvis denne skal være kærlighed, kræves der en kildens renhed. Hvis ikke min næste skal misbruges som et middel for mig selv i min urolige søgen og min beskæmmende flugt, må jeg først have fundet mig selv og min skaber. Uden viden om sig selv findes der ingen sand viden om andre....

Kærligheden er stærkest hos børn og gamle. Hos dem er sløret til Gud som Skaber og mål tyndest. Når Jesus taler om at omvende sig og blive som et barn, er det dette, det i høj grad drejer sig om. Det samme der også siges med ordene "at blive født på ny". Det er at blive skrællet og stå nøgen for sin Skaber, som når man bliver født. Afklædt alt, ligesom man må forlade alt, når man dør.

Al åndelig opdragelse og modenhed har kærligheden som mål, det punkt hvor kærligheden til næsten smelter sammen og bliver ét. Men for at lægge et solidt fundament for kærligheden, er det nødvendigt med både selverkendelse og renselse. I den renselse åbner Himlen sig, og vi får nåde til at se et strejf af Guds herlighed.

Samuel Rubenson fra bogen Omvendelsens vej. Forfatteren er præst og professor ved Lunds universitet. Oversættelse Charlotte Olden-Jørgensen bragt i Levende vand maj 2005 og bearbejdet af Poul A. Beck

